

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb-Istok, Turinina 3

Poslovni broj: P-92/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sucu toga suda Martini Klanac, u pravnoj stvari tužitelja Nenada Haramije iz Jastrebarskog, Plešivica 12B, OIB: 66363311720, kojeg zastupa Maja Masnec, odvjetnica iz Jastrebarskog, protiv tuženika Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupa Zlatko Knezović, odvjetnik iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 2. srpnja 2026., u nazočnosti tužitelja osobno i njegove punomoćnice, odvjetnice Maje Masnec, te odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 6. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 016-2028-2005, koji je sklopljen između tužitelja i Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., potvrđen po javnoj bilježnici Željki Horvat Pernar iz Zagreba, pod brojem OU-1119/2005 od 4.10.2005. godine koji glasi: „NAKNADA 1,50% (jedan zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom korištenja kredita“.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 1.053,10 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 6. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječanj, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1/ Tužitelj u tužbi navodi da je u svojstvu korisnika kredita, dana 3.10.2005. sa prednikom tuženika sklopio Ugovor o kreditu broj: 016-2028-2005, koji je dana 4.10.2005. solemniziran kod Javne bilježnice Željke Horvat Pernar iz Zagreba, pod brojem OU-1119/2005, prema kojem je prednik tuženika tužitelju odobrio kredit u iznosu od 16.180,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita. Navodi da je predmetnim ugovorom u čl. 3. ugovorena naknada u iznosu od 1,50% od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom korištenja kredita, a koja odredba je ništetna. Temeljem navedene ugovorne odredbe tužitelju je dana 5.10.2005. godine i naplaćena naknada u iznosu od 1.161,42 kn odnosno 154,14 eura, pa tužitelj navodi da ima pravni interes za utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe.

Tužitelj se poziva na odluke suda EU C-84/19 i C.224/19, te navodi da je u istim potvrđeno da se bez pregovaranja sa potrošačem u tipskom ugovoru ugovarati ulazne naknade o troškovima obrade kredita za koje ne postoji obrazloženje na temelju čega su nastali i koji su netransparentni i neproporcionalni. Također se poziva i na čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 EEZ a vezano za tumačenje nepoštenih ugovornih odredaba. Poziva se i na odredbu čl. 1021. ZOO-a sukladno kojoj zakonskoj odredbi bi banka bila od korisnika kredita ovlaštena naplatiti samo glavnicu i ugovorenu kamatu, a ne i spornu ulaznu naknadu. Uzimajući u obzir sve navedeno tužitelj smatra da je prednik tuženika iskoristio svoju poziciju „jače“ ugovorne strane, te je ugovorio plaćanje naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i suprotno načelu savjesnosti i poštenja. To stoga što prednik tuženika nije u sadržaj ugovora unio podatak o tome kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom), zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Zbog toga je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornim strana na štetu tužitelja kao potrošača. Smatra da se sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu tuženik obvezao plaćati ugovorene kamate iz koje se naplaćuju financijske usluge vezane za odobravanje kredita koje banka pruža korisniku kredita, a troškovi kredita ako i postoje smatra da bi trebali pasti na teret banke, a ne konkretno tužitelja kao korisnika kredita. Osim toga navodi tužitelja da sporna naknada ne odgovara niti stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima i to je također ono što ju čini nepoštenom i ništetnom. Stoga tužitelj predlaže donošenje presude kojom će sud utvrditi da je ništetna ugovorna odredba kojom se tužitelj obvezao predniku tuženika platiti naknadu od 1,50% od iznosa kredita i to jednokratno, prilikom korištenja kredita. Također potražuje i naknadu parničnog troška sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno prigovara označenoj vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.327,22 eura (smatrajući da bi isti trebao odrediti u visini jednokratno naplaćene naknade od 1.161,42 kn/ 154,14 eura), a koji je sud prihvatio na ročištu 25.5.2026. godine, imajući u vidu odredbu čl. 40. st. 2 Zakona o parničnom postupku.

Nadalje, tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnov zahtjeva, ističe prigovor zastare. Osporava tužitelju status potrošača. U odnosu na spornu ugovornu odredbu o plaćanju naknade za obradu kredita ističe da je ista u potpunosti određena. Poziva se na odredbu čl. 1066 Zakona o obveznim odnosima te smatra da troškovi obrade kredita jesu uvjeti davanja kredita koji se utvrđuju ugovorom o kreditu. Također se poziva i na odredbe Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 52/16) i to čl. 2. st. 2. toč. 7., iz koje proizlazi da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi sa ugovorom o kreditu, a koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Također navodi da isto proizlazi i iz odredbe čl. 1022. st. 2. Zakona o obveznim odnosima. Isto tako navodi da se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu. Pri tome se poziva na čl. 173. st. 1. Zakona o bankama (NN 84/2002). Smatra da je tuženik u svojim poslovnim prostorijama učinio dostupnim podatke koji se odnose na naknade i provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. Stoga smatra da za ugovaranje ulazne naknade postoji pravni temelj. Nadalje smatra tuženik da je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva,

te da je time ostvaren zahtjev transparentnosti i za ugovaranje iste postoji pravni temelj, a posebno se poziva na Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite iz 2014. godine. Tuženik se poziva i na presudu Suda EU broj C-621/17 od 3.10.2019. u kojoj je zauzet stav da sporna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da pri tome banka ne mora detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu; te na presudu C-84/19 od 3.9.2020. u kojoj je sud EU zauzeo stav da je odredba o tkz. ulaznoj naknadi izuzeta od testa poštenosti u smislu čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ 5.4.1993. To stoga što ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjere te primjerenosti. Zaključuje da je tuženik jasno i transparentno prikazao trošak svoje usluge koji nije bio obuhvaćen ugovorenom kamatnom stopom (koja ne obuhvaća troškove poslovanja, već prihod od plasmana kredita). Navodi da je naplata naknade za obradu kredita standard bankarskog poslovanja u svim državama svijeta s razvijenim tržišnim gospodarstvom.

Stoga smatra da je sporna ugovorna odredba o ulaznoj naknadi valjana i da proizvodi pravne učinke. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu parničnog troška.

3. Tijekom postupka sud je pročitao Ugovor o kreditu br. 016-2028-2005 (list 9-12 spisa), potvrda o plaćanju ulazne naknade (list 5 spisa), pregled prometa za klijenta (list 6 spisa), obavijest o ukupno plaćenju glavnici, redovnoj kamati, zateznoj kamati (list 7 spisa), isplatni nalog (list 8 spisa), Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite- NN 15/14 (list 41 spisa), Odluka o naknadama za usluge Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. od 1.2.2005. (list 43-67 spisa), pročitana je i dostavljena sudska praksa te je saslušan tužitelj (list 145-146 spisa).

4. Ocjenom svakog dokaza pojedinačno i svih dokaza zajedno, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

5. Svu naprijed naznačenu dokumentaciju sud je cijenio kao vjerodostojnu, a vjerodostojnost iste niti stranke nisu dovodile u pitanje.

6. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o jednokratnoj naknadi od 1,50% od iznosa kredita, koja se naplaćuje prilikom korištenja kredita.

7. Predmetni Ugovor o kreditu sklopljen je 3.10.2005. , pa se stoga na njega primjenjuju odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje: ZZP), kao i tada važećeg Zakona o obveznih odnosa.

8. Odredbama čl. 81. ZZP-a propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st. 1.). Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st. 2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed

formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st. 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st. 4.).

9. Sukladno čl. 84. ZZP-a, nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

10. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

11. Prema čl. 12. tada važećeg ZOO-a, u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

12. Među strankama nije sporno da je tužitelj 3.10.2005. s prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. sklopio Ugovor o kreditu broj: 016-2028-2005, kojim je prednik tuženika tužitelju odobrio kredit za kupnju novog automobila i to u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 16.180,00 CHF prema srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan korištenja kredita. Jednako tako, nije sporno da je čl. 3. tog Ugovora određena naknada od 1,50% od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom korištenja kredita.

Nije sporno da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita i to u iznosu od 1.161,42 kn, što prema fiksnom tečaju konverzije 1 euro=7,53450 kn, iznosi 154,14 eura.

13. Sporno je, je li navedena odredba o naknadi za obradu kredita nepoštena, a time i ništetna, odnosno je li ta odredba u suprotnosti s propisima kojima je uređena zaštita potrošača. Sporno je ima li tužitelj status potrošača, te je sporna i zastara, odnosno osnova tužbenog zahtjeva.

14. Uvidom u čl. 6. predmetnog Ugovora o kreditu sud je utvrdio da je predmetni kredit ugovoren za kupnju novog automobila. Iz navedenog kao i iz iskaza tužitelja koji je također rekao da je ugovor o kreditu sklopio za kupnju automobila za osobne potrebe, odnosno putovanje na posao i s posla i vožnju majke kod liječnika. Prema tome, sud je zaključio da je tužitelj taj ugovor sklopio u svojstvu potrošača, pa je paušalni prigovor tuženika u kojem tvrdi suprotno, neosnovan.

15. Čitanjem predmetnog Ugovora sud je utvrdio da se radi o standardnom ugovoru banke, u kojem su sadržane unaprijed formulirane ugovorne klauzule.

16. Iz iskaza tužitelja proizlazi osim da je namjena predmetnog kredita bila kupnja auta za osobne potrebe i činjenica da je predmetni ugovor pročitao, ali da se radilo o tipskom ugovoru koji je sastavila banka i on na niti jednu ugovornu odredbu nije mogao utjecati (osim vezano za iznos kredita), pa tako niti na odredbu o naknadi od 1,50% za koju mu je rečeno da ju mora platiti, ali ne i zašto istu mora platiti. Kako mu je auto trebao pristao je na sve uvjete banke, pa tako i na naknadu.

17. Tužitelj je uvjerljivo iskazivao, pa sud vjeruje da o spornoj ugovornoj odredbi nije mogao pregovarati sa bankom, već da je ta odredba dio standardnog ugovora, unaprijed formuliranog, koji je sastavljen od banke i na koju odredbu tužitelj nije mogao utjecati, već ju je morao prihvatiti takvu kakva je kako bi mu kredit bio isplaćen.

18. Tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao da se pregovaralo o spornoj ugovornoj odredbi o jednokratnoj naknadi. Njegove tvrdnje u tom smislu su paušalne. Isto tako pozivanje tuženika na dostupne informacije i na dostavljenu Odluku o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria Banke d.d. ne mogu se smatrati potpunim informiranjem potrošača, dok se Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite koji je na snazi od 14.2.2014. u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije primjenjivao.

19. Stoga kako tuženik nije dokazao da se o spornoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo potrebno je utvrditi je li ta odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

20. U tom smislu valja reći da tuženik nije naveo o kakvoj se naknadi radi, za što se ista plaća u iznosu od 1,50 % od iznosa kredita, od čega bi se sastojala ta naknada koju je naplatio od tužitelja, koje troškove i usluge ona obuhvaća. O kakvoj se naknadi radi ne može se zaključiti niti čitanjem naprijed spomenute Odluke o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria Banke d.d., pa je tim više dovedena u pitanje savjesnost i poštenje prilikom ugovaranja iste.

21. Nadalje, presudom suda Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine, povodom dva zahtjeva za prethodnu odluku, a koje pitanje se odnosi na primjenu članka 3. stavak 1. Direktive 93/13 i glasi - da li odredba o „naknadi za obradu kredita“ kada se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i kada financijska institucija nije dokazala da ona odgovara uslugama koje su stvarno pružene i troškovima koji su joj stvarno nastali uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka iz ugovora, zbog koje bi je nacionalni sud trebao poništiti. Sud Europske unije je presudom u tim predmetima zaključio da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorne odredbe ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača neznatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

21.1. Tuženik u konkretnom slučaju nije dokazao za koje usluge je naknada plaćena, pa se ne može niti utvrditi je li ona odgovara stvarno pruženim uslugama od banke, što znači da je u suprotnosti sa zahtjevom i načelom dobre vjere.

22. Stoga, kako je sud utvrdio u dokaznom postupku da se o odredbi o plaćanju naknade nije pojedinačno pregovaralo, da je ta iako uočljiva, je bila unaprijed formulirana od strane banke, da na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaj, da ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer tužitelju nije razjašnjena relacija

odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga, valja zaključiti da je sporna odredba članka 3. Ugovora, kojom je ugovoreno da se plaća naknada 1,50% od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom korištenja kredita, ništetna u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača, ali i čl. 103. stavka 1. u vezi članka 105. tada važećeg ZOO-a.

23. Naime, način na koji je navedena ugovorna odredba formulirana ne može se zaključiti o kakvoj se naknadi radi i zašto se ona plaća, pa stoga ta odredba nije razumljiva, jer se ne može zaključiti za koje se usluge ona plaća, odnosno je li njena visina odgovara stvarno pruženim uslugama.

Pritom je upravo dužnost banke bila da tužitelju pruži sve potrebne informacije na temelju kojih bi prosječni potrošač mogao razumjeti sadržaj i značenje takve ugovorne odredbe, odnosno da mu objasni sve čimbenike koji su utjecali na formiranje naknade u ugovorenom iznosu. Stoga sud smatra, a suprotno navodima tuženika da za tužitelja ta ugovorna odredba nije bila lako razumljiva.

24. Osim toga, ističe se tuženiku da čl. 84. ZPP-a isključuje ocjenjivanje poštenosti ugovornih odredaba o predmetu ugovora i cijeni, a da je predmet spora akcesorna odredba koja se odnosi na naknadu.

25. Neosnovan je i prigovor zastare koji ističe tuženik, iz razloga što zahtjev za utvrđenje ništetnosti ne zastarijeva.

26. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci pod I.

27. Kako je tužitelj u cijelosti uspio u sporu, odluka o parničnom trošku je donesena primjenom čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23, dalje: Tarifa) i označenom VPS-u u tužbi od 1.327,22 eura, dosuđen trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7/1), trošak sastava obrazloženog podneska od 7.4.2026. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 8/1), trošak zastupanja na ročištima od 25.5.2026. i 2.7.2026. u iznosu od 200,00 eura za svako (Tbr. 9/1), što iznosi 800,00 eura, uvećano za 25% PDV-a od 200,00 eura, te plaćenu sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 26,55 eura i presudu u iznosu od 26,55 eura, što je ukupno 1.053,10 eura.

27.1. Sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, tužiteljica ima pravo i na zatezne kamate na parnični trošak koje teku od dana donošenja odluke o trošku

U Zagrebu 6. srpnja 2026.

Sutkinja
Martina Klanac

UPUTA O REDOVITOM PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste Županijskom sudu. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-5a0d4**

Kontrolni broj: **01d5e-fb080-399bc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.